

Батьки навчили нас думати і підкорятися, якщо ми неправі, але ми завжди могли відстоювати своє право, якщо воно порушувалося

Розповідає пастор, викладач Українського адвентистського теологічного інституту (УАТІ) Роман Проданюк.

В сім'ї моїх батьків було дев'ять дітей (п'ять братів і чотири сестри). Господь дозволив мені народитися першим. Наша сім'я схилилася ближче до православ'я. Після завершення школи я навчався в університеті «Львівська політехніка». На другому курсі я пізнав Христа і вступив з Ним у завіт.

По завершенні вишу поступив в аспірантуру до університету. В дев'яностих роках була велика потреба в служителях, тому мене запросили на пасторське служіння, яким я і займаюся з 1994 року. Закінчив Заокську духовну академію (бакалаврська програма), університет Ендрюса (магістратура та докторантура). На сьогодні служу Богу в Київській конференції, викладаю в УАТІ.

Що спонукало вас стати пастором?

Пастором я не планував бути, я мріяв стати військовим, але Бог планував по-іншому. Основним мотивом для становлення пастором було моє усвідомлення того, що Христос врятував мене від смерті для вічності, я належу вже Йому, тому і служити буду тільки Йому.

Бути пастором – це серйозна відповідальність перед Богом і людьми, це вас не лякає?

А чого мені боятися, якщо це служіння звершує Бог через мене? Єдине, чого боюся, щоб не втратити відносин з Христом.

Знаю, що ваші брати теж стали пасторами, що вплинуло на їх вибір?

Я розповідав братам про служіння. Думаю, основне, що вплинуло на їх рішення стати пасторами – любов до Бога і вдячність Йому за спасіння.

В який момент вашого життя ви зрозуміли, що віра ваших батьків стала вашою вірою?

Мої батьки вірили в Бога за православною традицією. У нас дома не було Біблії. Першу Біблію в наш дім принесла молодша сестра, але ми не прийняли її. Через три роки (в 1991 році) на євангельській кампанії у Львові я познайомився з адвентистами, почав читати Біблію, прийняв Христа сам і всю сім'ю привів до Нього.

Хто займався вашим вихованням? На що батьки звертали найбільше уваги?

Моїм вихованням займалися бабуся, батько і мама. Мій батько працював, щоб забезпечити сім'ю, він навчив нас працювати і піклуватися про маму і про родину. Мама вчила бути цілісним, чесним і допомагати людям, вміти їх розуміти. Бабуся навчила мене молитися і служити Богу. Але я вірю, що це Бог нас вчив через наших рідних і наше оточення.

Розкажіть про своїх батька та матір, якими ви їх пам'ятаєте? Які уроки і настанови батьків ви пронесли через усе свідоме життя?

Наша мама ще жива, слава Богу, а батько, на жаль, помер, а ще раніше померла бабуся. Моя бабуся була дуже терпеливою і доброю, вона у всьому покладалася на Бога. Я бачив, як вона молилася, і саме такою вона запам'яталася.

Батько постійно шукав якісь можливості в житті і дуже любив

маму. А мама дуже любить перебувати серед людей, постійно з кимось знайомиться, розповідає про Христа, не може сидіти на одному місці. Ось такими зафіксувала пам'ять моїх рідних. Це ми від них і перейняли.

Які принципи виховання ви перенесли з батьківської сім'ї в свою?

Безумовно, ми, як і інші люди, переймаємо багато з батьківської сім'ї. Основне, що я зберіг – це теплі родинні відносини, любов до батьків, до людей, бажання їм допомагати, а також цілісність у відношеннях як з людьми, так і з Богом. Багато чого набув свого.

Багато доброго в нашу сім'ю внесла дружина, вона навчила наших дочок любити свого чоловіка, готувати їжу, пекти. Стриманість, виваженість, терпіння, служіння своїй сім'ї, любов до музики і багато іншого було прищеплено нашим дітям дружиною.

Як зазвичай ви проводили час із сім'єю? Які традиції були у вашій родині?

В нашій сім'ї було завжди людно. Старші няньчили менших. Перед сном мама часто нам щось читала – це були казки, оповідання, романи (ми тоді ще не були адвентистами). Коли мама готувала на кухні, то працювали всі: хтось вносив дрова, хтось – воду, хтось мив посуд, хтось пас худобу, хтось няньчив менших, хтось працював з батьком. Ми дуже любили зимові вечори, коли мама пекла картоплю, а ми спілкувалися і тягали гарячі «чіпси».

Чи бували між братами сварки та бійки? Як ви вирішували ці питання? Чи втручалися батьки у ваші розбірки?

Я не пам'ятаю, щоб ми воювали між собою. Напевно, по-дитячому щось і було, але ми жили дуже дружно. Ми любили і поважали одне одного. Я, як старший в сім'ї, відчував повагу від менших, та й сам не ображав їх.

Батьки навчили нас думати і підкорятися, якщо ми неправі, але

ми завжди могли відстоювати своє право, якщо воно порушувалося. Якщо були якісь непорозуміння, то мамі достатньо було сказати: «Діти!» – і все вирішувалося. Ми любили маму і поважали батька.

Які методи заохочення і покарання використовувалися у вашій родині?

З нами завжди вели себе, як з дорослими: слухали, радилися, залучали в роботу, ділили горе і радості, вимагали від нас і давали право на помилку. Якоїсь особливої системи нагород і покарань я не пам'ятаю. Все було по-справжньому: ми жили і виживали разом, спільно з батьками.

Як ви думаєте, в чому причина відходу молодих людей з Церкви? Що ви можете порадити їх батькам?

Життя створює великі прірви між батьками і дітьми в силу того, що кожен живе окремо, сам по собі. Сім'ї не є командами. Створіть з сім'ї команду і разом ідіть за Христом.

Одного літа я була в таборі «Джерело Любові», і там ваш брат Назар розповідав безліч досвідів, які пережив з Богом. Розкажіть свій досвід з Богом, який запам'ятався вам найбільше.

Досвідів дуже багато. Якось ми з дружиною приїхали в суботу до батьків у гості, а вони пшеницю сіють. І я їх застеріг, що вони порушують волю Господа. Батько посміявся з мене, а восени зауважив, що поле замість пшениці заросло будяками, та такими, що їх потрібно було лише палити. До тих пір, поки ми не докорили батькам, росла пшениця. Це для них був аргумент на користь послуху Богові.

Якими якостями повинні володіти люди, які бажають створити сім'ю і стати батьками?

Для того, щоб створити щасливу сім'ю, молоді люди повинні полюбити одне одного. Ніколи не створюйте сім'ю з нелюбимою

людиною. Але якщо так вже сталося, то просіть у Бога любові до вашої пари. Навчіться аналізувати уроки життя як свого, так і чужого, коригувати своє життя, йти на поступки одне одному і змінювати себе. Навчіться любити, прощати, приймати людину такою, як вона є, і це буде сприяти її зростанню.

Запитання – Ольга Леонідова